

přepis besedy konané 20.6. 2015

BRATISLAVA

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Bratislava 20. 6. 2015

Dobrý den, nebo dobrý večer. Vítám vás, moc jsem se na vás těšila, protože ať počítám, jak počítám, tak v listopadu teď to bude vlastně Palo tři roky, co už jsem tu nebyla. Dokonce december? Víím, že to bylo na konci, na přelomu... No, no, no, no... To jsem tady nebyla hodně dlouho.

Víte, ono se všechno vyvíjelo a pamatujte si, že vývoj ve hmotě je tak dramatický v posledních letech, protože dostáváte ve velice krátkých intervalech informace, které tady stovky let a tisíce let nebylo možno udat. Protože nebylo, kdo by je uchopil. Dnes už víte, že vlastně hmota planety je nastavená a její DNA, které pracuje, je pro vás jen prostorem, ve kterém si váš duch, vaše božství vybírá proces, který vám vyhovuje. Což dřív i všichni zasvěcenci, kteří sice prožívali tyhle věci, věděli, ale nesmělo a nemohlo to v této fázi být ještě řečeno lidstvu tak natvrdo, neboť před námi byl ještě dlouhý čas, než přichází tento čas, kdy planeta hmotou prolétává do oblasti úplně jiné, odlišné, která se bude tak lišit od všech minulých postů v časech, ve kterých jste se pohybovali svými těly. A proto jsem vlastně dostala sice velice krásný úkol, ale docela nelehký a bylo možno v tomto těle ho splnit jenom tehdy, když toto tělo, které bylo vybrané, si zvolilo pokoru. Kdybych totiž prosazovala vůli člověka, tak bych mohla zasáhnout do vašich vývojových tělesných schránek informacemi, které by mě smetly. Vy už dneska víte, jak to je nastaveno a jak to pracuje, a protože bylo jasné, že toto tělo má úsek ve svém osudu nastavený tak, aby to dokázalo, a skutečně, nic si nepřivlastňuji. To vy právě víte, toto vás učím. A je to vlastně tak dobře nastavené, aby vy jste pochopili, jak pokora je mocná, je nejmocnější a dneska se vám to pokusím přiblížit ještě více. Nevím, kdo z vás ještě poslouchá audia a jak daleko jste v těchto audiích, ale moc dobře víte, že od roku 2011, kdy byly natočeny ne mým vlastním úmyslem, to bylo lidmi, kteří tenkrát byli ve Starých Křečanech a v Rumburku na přednášce a bylo natočeno úplně záhadně jenom šest hodin, přičemž celý výklad byl devítihodinový, kde tam jsem vám uvedla, že nějakou tu svoji vůli malou máte. Bylo to nutné vám to tenkrát říct, protože kdybych řekla, že nemáte žádnou svoji vůli, tak bych tím zredukovala padesát procent všech posluchačů i budoucích a způsobila bych vám veliké komplikace. Takže první krok, který byl učiněný, byl učiněný tím způsobem, abyste věděli, jakou mechanikou se vlastně pod hmotu božství dostává, a ještě tam byla informace, že vy jste tou hmotou a máte ještě svoji vůli a bylo tam říkáno – toto byste měli dělat, to byste neměli dělat a ukazovala jsem vám, jak funguje vztah mezi hmotou a duchem neboli duší. Budeme radši mluvit o duši. Protože duše je duch, který ještě neprošel praxí skrze síto hmoty. A proto duše, která vám byla předkládána tisíce let jako dokonalou v iluzi, že to tak je, ona dokonalá vlastně není, jenom duch pod ní je dokonalý. Tzn. že duch, který oplodnil hmotu před stovkami milionů let a pohyboval se s ní celým Vesmírem, tak jak jsme letěli s touto planetou a vy jste žili všechny stavy, které jste žít mohli. Napřed převažovala hmota. Úplně rigidní stav, kdy kamení se nemůže samo pohybovat, nemůže mít navenek vlastní vůli, ale je to hodně tvrdá záležitost, která si musí v trpělivosti odžít svůj rozpad. Následně jste se stali vyššími stavy, kdy už jste se mohli nějakým způsobem možná pohybovat, byť strašně malinko a chtělo to také trpělivosti.

A pak jste se později stávali víc a víc ve své hmotě nasáklými vědomím a prosazovali jste vůli hmoty, která ze začátku měla v DNA nastavené tzv. pudy. A vy moc dobře víte, že lidské tělo, které člověk na sobě nosí, anebo ta hmota, která byla doteď považována za člověka, je dnes ještě plná pudových záležitostí, které v sobě nosíte. A o tom dnes také budeme mluvit, protože vy se stanete člověkem teprve tehdy, až dožijete do bodu nula odporu svého těla, kdy se narodí první člověk, syn člověka. Je to božství, které bude v těle, které už nemá odpory. Když si přečtete Bibli, v této Bibli píše samo božství samozřejmě, protože Bible byla psaná inspirovanými lidmi, ale také víte, že byla upravená a dobře byla v této době upravená, neboť jsme se pohybovali ještě dalších dva tisíce let v období hmotného stavu, tzv. 3D stavu. Tento 3D stav znamenal, že jste se ještě museli prožít mnoha životy, ve kterých jste se pohybovali v různých oblastech. Ještě jste si museli projít dejme tomu skupinami, ve kterých bylo vedení a bylo vám přikazováno, čemu máte věřit a čemu ne, abyste právě v těchto vtěleních nabrali své zkušenosti. Také jste se pohybovali v různých dobách, pohybovali jste se v různých situacích, které byly součástí vašich osudů, ale nikdy vás nenapadlo, že i tyto situace jsou součástí vašeho výběru. Situace znamená, že žijete v ekonomické době, v době válečné nebo mírové, v rodině, ve které jste se objevili, také není náhoda, neboť vám vyhovoval právě objem odporů DNA rodiny, do které jste chtěli přijít. Takže po prvních částech přednášek, které byly, kdy jste ještě považovali sami sebe za člověka, který má jistou vůli, aby umenšil odpory tam nastavené, po jisté době, v září 2013 se změnil úplně přednášky. A zase to nebylo vůlí Ivy. Iva totiž měla dva měsíce volno, odpočívala a vždycky, když Iva odpočívá – vidíte, jak je důležité, abych odpočívala – tak přijde období, kdy ona začne číst ve svém DNA a zase vidí kousek dál, abych vám to jako Iva mohla říct. Takže tam jste se zase dozvěděli, že existují vrstvy, mezi kterými se pohybujete a co to znamená karma. Ano, o karmě se napsali dlouhé stati. Dlouho, dlouho se o ní psalo, ale hodně se také spekulovalo o tom, jak se zbavit karmy a teď si vezměte, že když se budete jako člověk vůlí zbavovat své karmy, tak tu karmu budete posilovat, neboť budete hmotou. Karmu má jenom hmota. A karma znamená odpor. Satan v přeloženém slova smyslu v různých partiích našeho světa znamená odpor, protivník, ten, kdo odporuje. A vaše tělo-hmota odporuje sama a tyto odpory záměrně udělá, aby vy jako vědomí přilehlé k této hmotě jste si mysleli, že jste tou hmotou. Je to dobré. Nikdy nepovažujte toto dění za špatné. Za nic nemůžete. Jako bohové jste chtěli, abyste si vybrali tuhle hmotu, která má nahrané veškeré myšlenky, které patří hmotě, aby vás lákaly do stavu hmoty, svého těla, máte tam nahrané veškeré odpory, které uděláte, ale máte tam nahrané i odložení odporů. Jde tu vlastně jenom o čas prožití svého osudu. Abyste jím prošli a jako přihlížející pozorovatelé pozorovali dopady odporů vašich těl. A tyto zkušenosti jste si v sobě ukládali, ty vám nikdy nikdo nesebere. Ty totiž se ani sebrat nedají. Tehdy se dostanete do tzv. stavu Krista ke konci, protože skutečně slovo Kristus znamená konec karmy. Vy jste hmotou jenom do té doby dokavad váš kabátek, byť poslední nebo jakýkoliv před tím posledním, dělá své odpory, neboť si myslíte, že karmou jste. Ale jakmile na sebe obléknete poslední kabát z té velké skříně, kde visí pět set obleků, které mají jedno jediné. Víte, vy jste se narodili na planetu, ve které je jen jeden jediný duch. Tato planeta je zase jen jedna jediná hmota pro vás, neboť vy jste se dostali do ní, tak patří k vám, k vašemu vývoji. A teprve

ten duch, který prolezl do té hmoty, do té planety, se rozdrobil na veliké množství malých částíček. Ono to vypadá jako malý písek. A ony zrají. Ve středu planety je to nejrigidnější a nejzralejší je to u povrchu té planety. Iva – zrnko – byla nastavena tak, aby přinesla pravdu. Já vlastně připravuji planetu k prvnímu porodu. Ještě nikdy naše planeta nerodila ve velkém množství, a protože bylo jasné před dvěma tisíci lety, že v tuto dobu se naše planeta dostane do stavu, kdy tady bude připraveno veliké množství hmoty, to je jedna sedmina, což je veliké množství poprvé v historii planety, kdy vašim kabátkům dojdou odpory. Proto byly připraveny informace, abyste zažívali, co se stane, když jste pokorní, jaká blaženost nastane ve vašem nitru, protože hmota je velmi mazaná. A je to dobře. Musíte být velice dobří žáci a velice dobří pozorovatelé, abyste tohle mohli odezírat, abyste to mohli pochopit. Jestliže moje nitro je božství a štěstí a mám na sobě tělo hmotné, které udělá odpor a já si ten odpor přivlastním, ať je to zlost, nebo kritika, nebo vztahovka, nebo posouzení, že je něco špatné, nebo lítost, nebo nenávisť dokonce a já se přiřadím, pak jsem Ivou. Jsem smrtelná, protože jsem hmotou a hmota po jistém čase bude odložena a rozpadne se. Prach jsi a v prach se obrátíš. Jenže člověk, který dožije stavu odporu nula je takzvaný Kristus. Je to stav, kdy už odpor není, neexistuje. A tehdy, když ten odpor neexistuje, cítíte při jakékoliv záležitosti vnějšího světa, že vaše tělo nereaguje, ono mlčí, je pokorné, přijímá... tehdy jste božství, které ve hmotě žije. Moc dobře víte, jak vše postupuje a ten postup je tak ucelený, a tak kompletní, že se nedá odstrčit, přejít, přehlédnout, obrátit se, jít dozadu, vyhnout se tomu... Ne, vy musíte vždy jít dopředu. Vždy musíte vědět, že když kráčíte dopředu, tak se stanou věci, které tam jsou pro vás připravené proto, abyste jimi prošli a přijali to bez odporů. Čím víc tyto podněty pochopíte, tím víc zázraků zažijete, neboť Bůh-duch vládne hmotě. Do té doby, co má vaše tělo odpory, prožívá je a vy si je přivlastníte, jste hmotou, která vládne vašemu duchu. A ten duch se nechá ukecat. Je to nutné, abyste sklidili všechny svoje zkušenosti, a proto se to nedá obejít. Tímhle si buďte jisti. Východ ze stavu hmoty je velice, velice pomalý a velice náročný. A jste velice mateni těsně před tím, než se dostanete do stavu pokory. Vezměte si, že vám bylo dlouho, dlouho říkáno, že existují andělé. Ano, oni existují, ale je to fáze hmoty, která je označována jako dobro. Také ještě existují černí andělé, takzvaní démoni, kteří jsou ve fázi, kterou my ve 3D označujeme jako zlo. A vidíte, už tady máte nastavený dualitní svět. Pokavád ještě rozlišujete dobro a zlo a prožíváte ho v odporu, když vidíte to zlo, pozor, i když se budete dívat na veliké dobro a nebude vyhovovat vašim parametrům to dobro, na které koukáte, tak budete považovat to okolí za zlo, na které zase budete útočit. A dokonce budete považovat za zlo i nemoc, která přichází jako sklizeň za platby, kdy jste se prožili do stavu hmoty, vytvořili odpor a měli byste zaplatit. A proto si uvědomte, že těsně předtím, než se dostanete do stavu pokory, tedy ducha, budete muset projít tzv. matoucí fází. Dnes už chápete, že dobro a zlo neexistuje, že je vše dobré, protože vy jste božství, které se ponořilo do hmoty a jen potřebovalo prožít celý scénář vašeho osudu, kterým jste procházeli, abyste ho uměli přijmout bez odporu a stali se Bohem. Jak jednoduché, když se to takhle řekne. A jak těžké, když tu praxi máte.

Víte, mně nedávno psal jeden muž z Anglie, řekl mi, že mě poslouchá šest hodin denně a že si pak plave v takové blaženosti a že sice jsem říkala, že nemáme tolik poslouchat a že stačí tak hodina dvě týdně, ale že jemu to vyhovuje. A já jsem mu napsala odpověď,

že z toho tedy moc velkou radost nemám – víte, když pak vidíte, jak si ten člověk ubližuje... když budete poslouchat božské věci, tedy stav pravdy, to je stav nitra každého z vás, co vám vysvětlují, budete vědět a vycítovat intuitivně neboli v božské úrovni, že tu pravdu mám, ale nikdy se nenaučíte praxi, dokud budete do nekonečna poslouchat takovéhle hodiny. Tu praxi za vás nikdo neodžije. A vy musíte prokázat v praxi ten svůj život. Stejně se nenaučíte víc, protože vy pominete všechny informace, kterými byste chtěli něco urychlit, a praxe vám bude chybět. A tohle je jedna z nejdůležitějších částí. Nikdy bych nechtěla být pro nikoho berličkou. Tím byste mi radost neudělali. Ale samozřejmě vím, že na to si musíte přijít sami, tzn., že když to někdo z vás bude dělat a dneska si přišel pro informaci, že by to nemělo být a poučí se a máte to nastavené v DNA a pochopíte princip, že vaše praxe neboli váš život a přijetí všeho, co se tam odehrává, včetně třeba obtížné práce, nebo obtížného šéfa, nebo dejme tomu rozvodu, který se tam pohybuje, nebo s dětmi, cokoliv, nemoc v rodině... všechno prvotně je důležité v první řadě nitrem přijmout. Je to tak jak to je a já to respektuji. A pak teprve můžete konat nástrojem ducha, kterým je vaše tělo. Vy jste vaše tělo dostali proto, aby ten duch se tady mohl pohybovat. Narodili jste se do 3D systému, který je tak rozdrobený a oddělený svými odpory, že útočí. Ano, každý odpor je útokem. Zkuste si představit, že tady to tělo udělá odpor. Tělo, které udělá odpor, si na sebe navleče terč. Ano, to je stav hmoty, tzn., že já tady mám bod, na který svět bude střílet. Udělala jsem odpor, jsem tedy hmotou, jsem terčem. Pak přijde hned druhý den člověk, který udělá věc, která se do mě trefí v tomto bodě. Je jedno, na které čakře to máte, jestli se umíte zlobit anebo kritizovat, nebo máte vztahovku, vadí vám někdo se svým činem, nebo situačně. Neboť i tohle vám způsobuje karmu, kdy situačně vám něco vadí, a tak se těmito situacemi budete neustále prodírat, neboť je budete vidět. Tehdy si ale musíte uvědomit, že jestliže vám takto někdo přijde pomoci a osvobodit vás svým útokem, třeba v tom, že vám něco vyvede, abyste se naučili osvobodit se, takže on vám skutečně pomáhá. Jestliže já mám karmu, jsem terčem, někdo zaútočí a já neprožiju tu blaženost toho ticha, kdy už nedokážu odporovat, přijmu to, co se děje, anebo když to tělo bude chtít ještě se vzpínat, tak já své vlastní hmotě přikážu, že to neudělám, tehdy už se začnete odloupat do stavu vědomí Boha. A to je důležité pochopit. Tehdy totiž, když se znovu zazlobíte, tak si znovu nový terč navléknete na své tělo a musí přijít nové vybití neboli dobrá nová šance na to, abyste zjistili, že hmotou nejste. Tady vidíte, jak jsou nádherné útoky, které jsou na vás vedeny. Jak jste zkoušeni a jak jste si přáli vše, protože v DNA je i doba, kdy se vám to konečně podaří. Další past, která tam je nastavená, je pro to, když by se vám to jako z vašeho pohledu nepovedlo, že si to budete vyčítat. Když si vyčítám něco, že se mi nepovedlo, tak si myslím, že mám vůli člověka, že jsem hmotou. Že jsem selhal. Nikdo nikdy tady nebyl hříšný, ať udělal cokoliv. Vy si na sebe navlékáte kabátek, který sám o sobě hříšný je, ale je to záležitost té hmoty. Ona hraje svoji roli ve vývoji planety. Abyste se do té hmoty ponořili jenom proto, abyste zjistili, že to není vaše. Byli jste vyhnáni z ráje před stovkami milionů let a potopili jste se pod hmotu, abyste z toho ráje vyhnáni pochopili při ochutnání veškerých zkušeností na tomto světě vše, abyste se z toho prostředí těch svých zkušeností mohli navrátit zpátky do ráje obohaceni zkušenostmi. Vše, co se píše v těchto starých svatých knihách, je pravdou. Já jsem nedávno na facebooku, tam jsem poslal krásnou indickou pohádku,

nevím, kdo všechno na tom facebooku je, a je to stará pohádka, která tady je mnoho set let a je moc hezká.

Jeden pes přišel do domu, kde byly všechny stěny a různá zákoutí vytvořena ze zrcadel, a protože vběhl do toho domu a ty dveře se zabouchly, tak najednou viděl proti sobě spoustu psů, a tak zavrčel. A v tu ránu tam byly stovky psů neježených a vrčely. A on se strašně bál, tak začal pobíhat a najednou stovky psů začaly pobíhat a štěkat a vrčet a on strachy umřel. A stačilo, aby zavrtěl ocasem. A stovky psů by tam vlastně vrtěly ocasem.

Já vám k tomu můžu dodat jenom jednu jedinou věc. Abyste si uvědomili, že vy musíte vrtět tím ocasem už ve vaší hlavě. Protože vaše nitro, to, co vás oživuje, ne to tělo, které dává najevo, je to, co je vaší skutečností. Takže, pokavad se nebudete bát, nebudete prožívat všechny odpory, které vám tělo předhazuje, aniž byste hli brvou, tehdy už jste v hladině roviny svého ducha. A jestliže „zkrotíte“ pocitem a pohlížením na tyhle roviny, které se dějí v té vaší hmotě a pochopením všeho, zjistíte, že popraskají všechny oddělenosti a že vy jste jedním jediným duchem, který se pohybuje pod planetou, protože existuje jeden jediný duch a jedna jediná hmota.

Já vám teď budu vyprávět příběh, který se stal nedávno, protože nedávno v Ústí nad Labem jsme měli pozvanou Gabrielu Filippi, já jsem byla hostem a byl to velmi krásné a jestli si pamatujete, tak jsem v Olomouci vyprávěla příběh jedné ženy, maminky čtrnáctileté patnáctileté holčiny, která skončila v psychiatrické léčebně, protože začala slyšet hlasy a bylo tam to noční běsnění ega, ano zákon hmoty teď straší mnohé a dějí se nepředstavitelné věci, protože teď se rozdělují vaše hladiny. V DNA máte nastaveno, kam až jste dolezli ve svých minulých kabátcích, které už jste odložili, co jste všechno získali, plus kabátek dnešní, v čase svého těla. A to je vaše úroveň vývojová, která je dnes platná. A tam je už samozřejmě zaznamenáno, jestli patříte do stavu, kdy si uvědomíte, že hmotou nejste anebo do stavu, kdy třeba ještě přeci jenom jeden nebo dva kabátky vám zbývají a ještě, nebojte se, není to na dalších dva tisíce let, vy si ten kabátek jeden nebo dva dožijete na planetě, která má hmotu otevřenou pouze v tunelu šesti čaker. Tato planeta totiž už má nad sebou dalších sedm čaker, tzn., že ti, kdo by nepatřili do tohoto rozsahu, těm by se tu ani nedařilo, ti by byli nešťastní, zoufalí, ta jejich hmota nepřežije, neboť má jinou vibraci dosaženou. A to představení s Gabrielou bylo velice krásné, já jsem tam odpočívala v první řadě a čekala jsem, až všichni dorazí a najednou vedle mě stála patnáctiletá holčina a říká mi: „Ivanko, já jsem vám přišla strašně moc poděkovat, já jsem ta holka, co byla zavřená na psychiatrii a já jsem se úplně vyléčila, mně je dobře.“ Její maminka byla obrovsky zdatná, já jsem jí vysvětlovala, aby neposlouchala ten hlas. Hlasy se jí začaly objevovat, představte si, přesně v březnu 2013, kdy jsme přeletěli do stavu vyšší hmoty a ta holka samozřejmě běsnila, protože to se dějí neuvěřitelné. A teď, já jsem se setkala totiž v poslední době, v posledním roce se dvěma případy, které mě oslovily, byla to vždycky matka s dcerou, načež jsem měla velikou radost, přišla i ta maminka, přišly mi poděkovat, tak jsme spolu hovořily a já jsem byla tak nadšená, že vlastně ta holčina to dokázala, že se zbavila všech těch přítěží a strachů a dokázala ovládnout tu hmotu, což byl samozřejmě úkol nelehký a je to vlastně i zadání pro tu maminku, která je současně přítomná u toho vyřešení té situace. A teď si představte, že jsem si vzpomněla na ten druhý příklad a teď

jim vyprávím, jak jsem v dubnu byla s Gabrielou Filippi také v Plzni a přišla tam úžasná krásná žena, která napsala knihu právě o těchto dětech, které se teď rodí a jsou tak vyvinuté, ale jsou zde v této chvíli takové jako ztracené, protože oni mají své hlasy, své vize, které už v tom DNA mají, rozumějí jim, ale vědí, že ostatní jim nerozumějí, slyší, vidí úplně jiné věci a připadají si osamocené. A i pro tyto děti přichází pomoc, protože už se o tom samozřejmě ví a už se snaží s těmi dětmi komunikovat jinak, načež jsem jim začala vyprávět, té matce s tou dcerou, že jsem dostala knihu a že mám ještě jednu maminku s holčičkou, která ještě je v psychiatrické léčebně a teď jim to vyprávím a najednou mi někdo zařukal na rameno takhle zezadu, já se otočím a tam stála ta maminka druhá. Já říkám „teď o vás vyprávím“, jak jsem vám přinesla tu knihu pro vaši dceru a ona „no, no, ale víte, moje dcera ještě na té psychiatrii je, protože ona tam má hroznou tvrdohlavost“. A já jsem vlastně i svým způsobem souhlasila, protože ona třeba tak trvala na tom, aby byla propuštěná, že samozřejmě jí tu propustku zarazili. A ta matka byla neuvěřitelná. Víte, když ta matka přijme i tohleto dění a vidí, co se potřebuje to dítě naučit... tady už si nepřivlastňujete tu hmotu, vy tu jste jako pomocník a ta holka už začala chápat to, že ona si nemůže vydobýt, a zřejmě a myslí si, že je tou hmotou. A teď si představte, že ty dvě maminky se na tom místě objaly a teď si dávaly vzájemně kontakty, protože už jedna druhé sdělila, že existuje, pozor, po celé Evropě, už organizace nejenom doktorů psychologů, psychiatrů, ale i rodičů spolupracujících, kteří znají tyto informace, proč se to děje, jak se to děje a oni už jsou schopní společnými silami těmito mladistvým a mladým lidem, někdy i starší, pomoci.

Takže mám velkou radost, že i v té psychiatrii jsou takovéhle obrovské objevy. Dřív to bylo považováno za stav, kdy se musí jenom do toho těla vpravit nějaké silné hypnotikum. Tím se ale ochromí, to vy moc dobře víte, ochromí se jenom to tělo, ale vy to nemáte vyřešené. Dějí se teď neskutečné věci. Já jsem minulý týden, abyste viděli, jak mocné je přijetí, když to dokážete, když to jste schopní pochopit... Minulý týden jsem dostala smsku od jedné maminky, která psala velmi dramatické věci. Má sice dospělou dceru, ale tu dospělou dceru její manžel a otec této dívky znásilňoval a byl na ní velice agresivní a zlý... tato holčina uměla, snad, alespoň to tvrdí, odpustit svému otci, nicméně se s ním nechtěla už vídat. Přeci jenom tam byl strach z té reality. V této době, kdy se rozděluje hmota od vědomí boha, ale vy se nevyhnete svým zkouškám a v posledním měsíci tato žena, když usínala, tak v tom snu přichází ten zákon té hmoty zkoušet ji tím, že má obrovské sny, kdy opět ten otec přichází ji znásilňovat, takže už byla na psychiatrii, už byla pod silnými sedativy. A tahle matka mi psala, jestli to jde nějak zastavit. A teď dobře poslouvejte, já vím, že mi budete rozumět. Jestliže se zde jedná o jedno jediné, kdo je hmotou a kdo ne, když budete touto ženou a bude na vás v noci útočit otec, který vás chce znásilnit, vy to zastavíte stavem nehmotným, tedy přijetím. Když kývnete nitrem ducha bez odporu, tak ať to teda konečně jednou proběhne a přijmu to s tím, že je to můj osud, přesně tak, jako kdysi Kristus přijal svůj osud s tím, že si nesl svůj kříž – vždyť to je symbol – kříž je váš osud, který jste si zvolili, tak tehdy se sen nebude opakovat a nebude se opakovat ani dějství ve hmotě. Tady se jedná o jedno jediné a je jedno, co řešíte, jestli to, že vám někdo něco ukradl nebo na vás něco hodil, nějaké obvinění... ten stav ega je tak mazaný, a tak oddělující neskutečně i v drobnostech, které si vy ani neumíte dneska představit.

Já jsem zažila před čtrnácti dny takový lehký zajímavý příběh, který vám tady dneska budu vyprávět, abyste viděli, jak to ego je mazané a jak si s vámi hraje své role a jak potom, když už jste čistí a bezstarostní, jak umíte jenom svojí přítomností obohatit druhé lidi. My máme báječné sousedy, žijí naproti, jsou to manželé. Jsou už velmi dobří, na nikoho neútočí, společenšší, jsou ochotní vám třeba zalít kytky nebo cokoliv udělat, když potřebujete... jsme taková velká rodina v té naší ulici. A minulý týden to začalo tím, že moje maminka přišla dolů ráno na kafe a říká: „Já ti měla zvláštní sen. Pekla jsem ti, člověče, jablkový koláč. Ty jsi byla malá čtyřletá holčička a já jsem ten koláč krájela a já jsem na něj dostala takovou chuť.“ A ona ten den ke mně měla přijít na návštěvu naše Hanička, a tak jsem si říkala „ty mami, ale to je dobrý nápad“... jak je to nastavené – chci péct koláč, jenže já jsem neměla jablka a neměla jsem ingredience, tak jsem se musela obléknout s tím, že pojedu na nákup, abych ten koláč mohla upéct. Vzala jsem si tyhle šaty, tyhle boty, kabelku takhle přes, otvírám vrata, chci vyjet s autem a najednou vidím toho souseda, co bydlí naproti nám Pepu, jak začal takhle pobíhat po ulici a říká: „Nikam nejezdi, nikam nejezdi, podívej, co tady je na zemi“. A teď my jsme tedy taková končící ulice, vzadu už je pole, ale vzadu na konci ulice je kontejner se sklem. A vždycky jednou za měsíc nebo za tři týdny přijede takové to veliké auto, které to sklo do sebe převrátí, nadrtí to a odjíždí, ten svoz. A tohle auto asi bylo plné. Já bydlím úplně na kraji tak těch padesát metrů od křižovatky, a jakmile to auto je plné a rozjíždí se, tak se mu vždycky usypne ta drť skleněná a teď ta silnice byla jedno sklo, to se lesklo v tom slunci... a teď já jsem věděla, že já musím tím autem projet, ... to si píchnu gumu... No s tím já nesouhlasím a okamžitě nástrojem tělem duch jedná. Já jsem se otočila, ještě jsem na sobě měla tu kabelku, tu jsem si takhle nechala, běžím do dílny, vytáhla jsem koště a začala jsem zametat tu silnici. A s úsměvem, že jo, jsem nebrblala, nic a ten soused takhle koukal a říká „ty to jdeš zametat?“, já říkám „no jasně, co s tím můžu jiného udělat?“... Takový logický selský rozum, jenomže... představte si, že by ty lidi seděli doma, špekulovali by, co budou dělat, jak si píchnou kolo a nic by pro to neudělali. A ještě by kritizovali to auto, které sváželo to sklo. ... A teď pozor – on viděl, že já jsem si zapoměla lopatku – nic není náhodného – a teď ten Pepa, když viděl, jak tedy já i v těch šatech a v těch botách, s tou kabelkou, tam s úsměvem zametám, tak mu to bylo takové blbé, tak najednou přišel s lopatkou. Takže on mi tam nabíral ty hromádky..., jenže my jsme se potom posunovali směrem k té křižovatce, kde už byla hlavní silnice, tam už jezdilo hodně aut a tam už jsem viděla, že začíná brzdit, každá hromádka bližší už byla trošku obtížnější a při té poslední už jsem si všimla, že se s ním něco děje a najednou říká „počkej, počkej, počkej“ a takhle mě chytil za ruku, abych nezametala, a říká „prosím tě, ty chceš zametat i tam?“, já říkám „ano, to se musí zamést, vždyť si tady každý píchne kolo“ ... „no jo, ale oni si pak lidi můžou myslet, že jsme to rozbili my“ ... Já koukala jak blázen a teď mu říkám „tak ať si to myslí, ne, to je jedno, ale ty budeš mít píchlé kolo“ ... „no, to je pravda“... Tady vám dojde, jak na takové drobnosti, malinké, reaguje a stojí svět. Ne, jdu a jednám.

Tohle byla drobnost, teď si to napasujte na ty vyšší věci, na ty důležitější věci, na všechno, co se odehrává buď v politice neb v ekonomii. Svět 3D je nastavený tak, že „kuře ani zadarmo nehrabe“. A teď si vezměte, jak ten svět je ochrnutý. Díky téhle filozofii, jak je to všechno ztuhlé, jak se všechno prošlapává strašně těžce. Ale jak

jednoduché je se rozhodnout to teď vyřešit a bez pocitu, že jsem to udělal já a klepat si na rameno, nebo očekávat s otevřenou a nataženou dlaní a čekat, že za to něco dostanu. Vy se musíte naučit vládnout hmotě, používat ji jako nástroj. Tehdy, když se stanete Bohem, jste jediným Bohem, který sám o sebe se postará, neboť vaše božství je v každém druhém člověku, na kterého se podíváte vedle sebe. Pozor, nejenom to, je to i v každé rostlině, v každém zvířeti... tohle pochopíte jedině tehdy, až zažijete stav ducha. Už k němu máte velmi blízko. Začne všechno bzučet, jakmile se rozplynou přihrádky mezi vámi a zbytkem světa. Přijmete každého člověka s každým chováním, budete soucitní nad černými mágy, kteří si myslí, že mají svoji vůli, a přesto že rozhodují a třeba dirigují spoustě lidem, vybrali si roli, která si bude myslet, že má vůli člověka a která rozhoduje. Ale tato hmota si jenom navaří svůj příští osud, kdy bude sklízet odpory vzniklé v této fázi. A budete mít soucit i s bílými mágy, kteří budou rádi zasahovat, neboť tady se zase vybíjí tzv. fáze pýchy, že jsem někdo lepší, významnější, účinnější, bohatší... to je všechno iluze.

Nedávno mě kontaktovala z Moravy jedna žena. Kdysi chtěla být velmi bohatou, takže to přání se jí splnilo. Vzala si na hypotéku dva obrovské domy. Vidíte tu iluzi? Ano, tam byla i práce, která se odehrávala v jenom tom domě. Jenže hmota vyžírání – platíte daně, veliký dům sebere mnoho energie, plynu, elektřiny, ubírá vám všechno, ubírá vám síly. A většinou se všechno děje tak, abyste pochopili, když se podíváte zpětně na celý příběh. A já jsem vám tento příběh chtěla vyprávět a vyprávět ho budu a zároveň jsem přinesla jeden důležitý dopis, který přišel minulý týden, abyste ho viděli. A já vám dopovím ten příběh první, tam to uvidíte také. Tato žena zjistila, jak je najednou vlastně bez peněz, jak ta hmota ji vyžírání. Byl tam další moment, přihlásil se jí partner, který byl o mnoho let mladší, a ona mu nevěřila, že ji miluje, zákonitě, neboť ten muž neviděl hypotéky, ale viděl majetky, které byly navenek vystavené. Takže ta žena si přidělala spousty, spousty problémů, spousty dalších odporů a bloků, ale hlavně zkušeností. A já jsem jí říkala „proč ten jeden dům neprodáš, nesplatíš dluh u toho domu, ve kterém žiješ?“... „No jo, ale když on ten dům nechce čtyři roky nikdo koupit, za ty čtyři roky vůbec nikdo se neozval, ani jediný zájemce.“ Říkám: „No jo, když ty ten dům pořád považuješ za špatný, tys mu ještě nepoděkovala, jak je to dobré, že mě tento dům naučil, jak hmota je těžká, jak je nesmyslné si myslet, že jsem něco víc a lepší, když něco mám nebo když mi, nedej Bože, něco závidí. Teprve tehdy až zpozitivníš neboli zplusuješ ten minus, tehdy přijde okamžitě ten dům na prodej.“ Teprve, když se naučíte a pochopíte smysl toho, co vám to má říct, smí se věci hýbat, neboť už je zbytečné, abyste byli vyučeni.

Já vám teď přečtu, tady je krásný příběh z minulého týdne. Tady uvidíte, jak překrásně se věci dějí, já vás jenom poprosím o malou trpělivost, já se potřebuji vysmrkat... Tak:

Milá Ivanko.

Rozhodl jsem se vám a zároveň i všem ...

– vidíte, je to i pro vás, ten Bůh na vás myslí –

...převyprávět krátce a doufám, že i výstižně malý úsek života někde mezi body A a B. Přesto, že jsem se snažil o co neobjektivnější zpětný pohled na minulé události, je to

stále ještě jen můj vlastní subjektivní výklad. Narodil jsem se před pětáctyřiceti lety do normální rodiny a prožíval normální dětství a někdy se však do něj vloudily neobvyklé zážitky. To když jako třináctiletý jsem o přestávce jednoho basketbalového tréninku plul jako ve vakuu pár sekund a pár centimetrů za svým vlastním tělem při ztlumeném okolním zvuku. Anebo jindy, kdy už jako jednadvacetiletý jsem podlehl myšlenkovému tlaku nechat se pokřtít, poturzenému neznámou osobou, která zaklepala neočekávaně na dveře vysokoškolských kolejí, aby splnila ve stanoveném limitu pěti minut tuto moji myšlenkovou podmínku. A abych pak následně několik let nechápal církevní rituály. A život plynul dál. A já se jím nechal unášet jako ryba proudem událostí, neb jsem narozený ve znamení ryb. A po ničem jsem nikterak netoužil, nikomu jsem nezáviděl, byl jsem stoprocentně zdravý a na světě rád. Snad jako každý muž jsem však zatoužil – přání, pozor – mít vlastní rodinu a veliké přání se vyplnilo. Přišla dívka inteligentní, vzdělaná, skromná a samozřejmě i v mých očích krásná. Úplně si mě podmanila. Prostě bylo to jako v pohádce. A tehdy jsem ještě nevěděl, že jsem se tomu v té zelené kamizolce nevědomky svým přáním upsal a že to přání jednou pořádně zaplatím i s úroky. Narodily se nám dvě krásné děti. A tak šel kostel stranou, abych se mohl naplno věnovat rodině. Později, když to finanční situace nás obou dovolila, jsem začal na manželčino přání organizovat stavbu rodinného domu. Rok 2010, dům je dostavěný, venkovní úpravy dokončeny, zbývá pár drobností a tehdy mi do hlavy začínají přicházet myšlenky typu, co když se něco zásadního stane tvé ženě? Postaráš se o ní? Podobně jako u dětí, zvládneš to?... Hlava automaticky odpovídala, ale jo, vždyť jsem si je všechny vybral pro svůj celý život. S mojí ženou přeci ještě usínáme v objetí. Ale to se za pár měsíců má změnit. Já se mám popasovat s odpovědí na otázku, kterou jsem předtím vůbec nedostal. Rok 2012. Přestává se mi z ničeho nic po 15 letech úspěšné práce na volné noze a zároveň manželského života dařit. Rozjednané akce se rozplývají v nedohlednu. Absolutně nepochopitelné. Začínám se negativně dívat na svět a zhoršuje se mi rapidně zdraví. Večer sedím sám za domem, pozoruji hvězdnou oblohu a opět se začínám sám sebe ptát jako kdysi: Kdo vlastně jsem? Co tu dělám? Odkud jsem se tady vzal a kam jdu? A proč jsem to zrovna já, já osobně? Kdo se to ptá? To ještě netuším, že nastanou za pár týdnů hodně dramatické situace. O co méně se mi finančně daří, o to více se daří mé manželce. Ta skromná žena už vůbec není skromnou. Začíná se u ní rozvíjet schopnost, za které by se nemusel stydět režisér amerického psychotrilleru. Systematický tlak neustálého obviňování s cílem vytvořit v člověku pocit viny a tím ho ovládat. Následně taktizování, pohrdání a ignorance. A k tomu ještě návštěvy kartářek, astrologů a bůhví čeho ještě. Připadám si jako ve zlém snu. Děti tomu přihlížejí, a asi to neuvědomují. Rvu se s tím vším jako chlap, jak to jenom jde, abych to otočil jako člověk k dobrému. A to ještě nevím, že hmotu hmotou neumravním. Po čtvrt roce končím na metabolickém JIPu pro úplný metabolický rozvrat organismu, minus dvacet kilo. Startují mě k životu devět dlouhých dní. Dostávám tu nejdražší bioléčbu, jakou mohu dostat. Po čtrnácti dnech se mi zdraví vrací skoro do normálního stavu asi proto, abych udělal, co mám. Nepoučen pokračuji proti proudu dál a znovu hluboký propad. Stále se nedaří pracovně. A po několika neúspěšných přijímacích pohovorech do zaměstnání končím na pracovním úřadu. Stojím na

periferii své vlastní rodiny. Žena mi oznamuje, že má přítele, podle starší dcery již delší dobu, a že ho představí dětem. Nevím, kde se to ve mně bere, ale přeji jí, ať je s ním šťastná. Nemám vůči ní žádnou zášť. Jenom se stále litostivě sebe ptám „proč, proč?“ Utracené peníze za dům a dům samotný jsem odepsal bez zaváhání. Až mne to samotného překvapilo...

– Vidíte, jak umírají ty odpory samy? Těžkou, obrovsky těžkou zkouškou, abyste to zjistili. Protože je dar toho, že se vám to děje. Teď se vám omlouvám, že jsem do toho vstoupila, to jsem musela zkrátka –

... Co bude s dětmi, je mi však hodně líto. Rozkládám si u rodičů gauč a stěhuji se na pár měsíců, abych si srovnal v hlavě, co ještě lze zachránit. Za dětmi jenom denně dojíždím, pak přichází rozhodnutí, které jsem asi měl udělat už dávno. Rozvod. Starší dcera to těžce nese, mladší mlčí, jen jí po tváři stékají dvě slzičky. Ale najednou je mi lehčeji. Jsem však na tom zdravotně velmi, velmi špatně, a když najednou jako zázrakem přicházejí první malé zakázky, s vypětím všech sil každou rád dokončuji. Je však zajímavé, že jich přichází vždycky jenom tolik, kolik zvládnou. Je mi stále však hodně, hodně špatně. Chybí mi stále dvanáct kilogramů a v noci skoro nespím, tak se objednávat k léčiteli. Ujišťuje mě, že má mnoho práce a že se mi ozve. A jsem rád, že to do dneška neudělal. Konec roku 2013. Provizorní bydlení u rodičů se hodně prodloužilo a společně se všichni vzájemně vyučujeme. Dostávám od spolužáka z vysoké školy Ivančiny přednášky ze Starých Křečan. Unavený se na ně večer dívám a dívám a začínají mě více a více zajímat. Dostávám odpověď na dřívější otázku „kdo jsem?“. U Zlínských přednášek se zdravotní stav prudce zhoršuje, bolesti jsou téměř k nevydržení, zvláště v noci a lékař mi oznamuje, že tlusté střevo musí ven. Dopravuje se rozvodové řízení. Klidně sedím, pokud mi to zdravotní situace dovolí a se vším souhlasím. Dostávám myšlenku navrhnout lékaři vrátit se k předposlednímu typu léčby, souhlasí a předepisuje mi další léky. Snad je přežiji. Je mi však stále velmi špatně. Objednávám se k fyzioterapeutovi, který prý umí zázračně léčit. Negativní zdravotní stav začíná ustupovat po tom, co mi předepíše po pěti minutách našeho setkání doplněk na zlepšení funkce jater. A já se začínám pomalu probouzet z té předchozí agonie. A opět jako v pohádce začíná z ničeho nic přicházet více zakázek a můj život zase dostává zase větší smysl. Mám rok po rozvodu. Děti bydlí se svojí maminkou, s jejím přítelem stále v našem domě. Drtím svůj skrytý egoismus tím, že překonávám v domě cizího návštěvníka a plním drobné přání mladší dcery ve prospěch domácího živočicha. Později přichází po urgencích od mé ženy finanční odstupné a já si mohu dovolit koupit byt stejné kategorie, jaký jsem kdysi dávno vlastnil. Moje možnosti realizace sebe sama ve svém volném čase na veřejnosti a dál od nynějšího bydliště jsou však prakticky stále nulové. Jsem rád, že mohu přes den částečně fungovat a o víkendů chodit v přírodě. Jenom v noci by bylo dobré se po dvou a půl letech trochu vyspat. K mé veliké radosti teď odhazuje starší dcera dřívější pocity opovržení k mé osobě. Nyní už vím, že se stalo přesně to, co se stát mělo. A kdyby se to stát nemělo, tak se to jednoduše nestane. Moje kilometrová nemoc se teď po milimetrech neustále zmenšuje. A já ten život беру jako takový a neodporuji. I kdyby se začalo v ulici doslova strílet, tak mě to nemůže už rozhodit. Tak takhle nějak jsem si odskočil z původně vyznačené cesty životem pro jedno jediné přání.

Pomlácený, zato bohatší minimálně o jednu zkušenost, se začínám na tu původní cestu z bodu B snad už definitivně vracet. Váš XY.

Vidíte to, jak ten příběh je krásný? Vy dostanete po průchodu všech těch situací a všemi těmi dardami z hmotného světa...

Já vám ještě řeknu potom dopis, který přišel za dalších pár dní, kde se dozvíte, co ten člověk po přijetí všech těch věcí a niterného klidu a přijetí i nemoci, zažil a co budete zažívat i vy, až se do stavu pokory dostanete... (přestávka).

Moc vám děkuju, Paľo, jsou nádherné, to je moje jedna z neoblíbenějších květin...

My teď budeme pokračovat, protože vy moc dobře víte, že čas se mnou ubíhá velmi rychle. To už jste zjistili, když jste ve svém vlastním božství a jste spokojení a souhlasíte s tím, co se děje, co probíhá, že skutečně čas, bych řekla, se světelně rychle řítí dopředu.

Já jsem vám tady teď četla velmi zajímavý dopis, kde vidíte, jak člověk si nabere osud a skrz průchod něj může prokázat, kolik odporů ještě jeho hmota dělá. Bylo tam spoustu pokorných věcí, ten člověk je vysoká duše. V pozici hmoty byste si to o sobě nemysleli, vyčítali byste si, že nejste schopni postarat se o rodinu. Tak to není. Vše je nastavené. Vše je nastavené, a když přicházíte do tzv. bodu zvratu, když se blíží k vám nějaká změna v osudu, tak vy to už dnes, aniž byste si to uvědomovali, intuitivně můžete odečítat, protože duch ovládá hmotu. Čím se umenšují odpory vašich těl, tím vidíte dopředu, co se k vám blíží. Já sama jsem to zažila, kdy najednou, když sedíte třeba u kafe, u čase, přemýšlíte „já, co bude třeba za rok?“ – to není taková ta otázka, to bylo jenom... tenkrát to bylo v době, kdy jsem byla holka, chodila jsem s klukem, už jsem dávno pracovala, jemu se blížilo dokončení vysoké školy a najednou vidíte, že se k vám blíží něco divného. A teď vidíte, nemůžete utéct doleva, doprava, dozadu už vůbec ne, vy musíte skutečně v čase kráčet den po dni vstříc svému osudu. A to je to nošení vašeho kříže. Chtěli jste ho, je váš, abyste prokázali, jestli ještě jste hmotou, jestli vaše tělo obrovsky brojí, anebo jestli ho přijímáte. Důležitou akcí je – a to je důležité, abyste věděli – že poslední pastí vašeho hmotného vědomí je přijetí platby. Když pak onemocníte, projdete vším a prokážete, že se umíte vzdát majetku, že se umíte vzdát i milovaného člověka, protože on má jiný zájem a vidí svůj osud úplně jiným směrem, nelitujete toho, co jste prožili, spokojíte se s tím, co vám zbylo, nebudete nadávat, bědovat, hrozit pěstí, přijmete i to, že vás třeba rodiče odsoudí, že jste to dotáhli do takovéhle hrozné podoby v rozvodu... Moc dobře víte, že z vlastních sil člověka jste pro to udělali maximum, ale ono to nešlo, že se to pořád vymykalo jako úhoř, který je hladký a utíká vám z ruky. Tehdy, když víte, že jste svojí vlastní silou udělali pro to všechno, nemusíte si nic vyčítat. Ale tehdy přeci jenom možná ještě prožijete lítosti, byť situační, které jsou také Bohem, což kdysi dávno lidé nevěděli. Většinou jste velmi čistí směrem do hmoty, umíte už odpouštět, ale nevnímáte, že situace, která prochází, je vaší vlastní vůlí. Protože hmota, ve které se pohybujete, byla vybraná vámi v této době a v této situaci, kterou chcete prožívat. Takže vlastně i situace je vaše božství a jste to vy sami. Jestliže všechno tohle zvládnete, poslední situační odpor, který by se tam mohl a předpokládá se, že by se mohl objevit, je nepřijetí platby. Tehdy vidíte, že krok za krokem musíte přijmout i platbu. Nechovejte se, prosím, fanaticky. Nestojí to za to.

Opravdu některé bolesti, které člověk pak při platbách má, jsou velmi dramatické, zbytečně si nehrajte na hrdiny. Dá se umenšit bylinkami i práškem i masáží. Nebojte se ničeho. Ale přijměte i to, že se to možná o den o dva prodlouží právě proto, abyste tu stejnou míru, když ji zhubeníte, protáhli do dálky, protože objem musí zůstat vždy zachován... ale přijímat, přijímat, přijímat...

Ten člověk napsal opravdu neuvěřitelný dopis právě pro vás. Přišel ale i ještě jeden dopis od něj. A ten vám musím přečíst a musím vám přečíst ještě i následný, který přišel den po něm. Protože naše společné božství chtělo, abyste se to dozvěděli. Abyste viděli, co se bude dít. Vy, kdo posloucháte audionahrávky, tak víte, že když Dan posílal Jalovec, že jsem tam mluvila o tom, že vím, že jednoho dne vám budu vysvětlovat, kdy už smíte přikazovat svým tělům. A dnes mi bylo už dovoleno, abych vám to vysvětlila ... věděli jste jenom začátek, tzn., kdy umře vaše ego ... ale jak se to pozná? To je těžké, nevíte si rady. Zažijete to jako stav Boha. A proto vám teď přečtu dopis, který napsal tento muž a vzápětí hned druhý den... tak poslouchejte, co se bude dít.

Naše milá Ivanko,

Chtěl bych se s vámi podělit o jeden zážitek, který jsem se pokusil alespoň takto otextovat – před týdnem totiž, v šest hodin ráno, když jsem se nacházel v ranním polospánku, jsem se přiblížil asi tak na jednu minutu k pocitu Boha. Muselo to být pouze přiblížení, nikoliv plný prožitek. I tak to bylo pro mne něco úžasného. Je to něco, co člověka doslova vytrhuje z hmoty. Něco, co nade všechny majetky a peníze... je to úžasné. V tu chvíli totiž panoval bezmyšlenkový stav.

– Ano, hmota myslí, nezapomínejte na to. –

Myslím, že začínám chápat vyšší dimenze. Jsou to opravdu ty matrjošky, které do sebe zapadají. Případal jsem si jako člověk, který se na moment stal jednou buňkou svého hmotného těla, kde má jen určitý životní prostor a nadhled a vzápětí se opět zvedl do svého skutečného lidského těla s neskutečně větším prostorem a nadhledem. V tu chvíli jsem cítil plně ten klid a mír. Když jsem pozoroval zpětně své tělní buňky jako malá hmotná těla, jak se s tou svojí sousední hmotou doslova rvou. Jako bych se z jedné z nich viděl. Ale to by už byl jiný příběh, který mi pomalu v hlavě krystalizuje, ale který určitě, pokud začnete psát knihu, vám pro jeho rozmanitost pak musím poslat. V tu chvíli jsem si uvědomil, že bych měl být pro své tělní buňky takové jejich nadjá a zároveň vzorem...

– Vzpomínáte si na základní přednášky, kdy jsem vám říkala, že tak jak se chováte ke světu, tak se chovají mezi sebou vaše buňky? A vy je to učíte. Ano, vy jste své vlastní nadjá. To samé se děje ve vyšších fázích. Vždycky je to skutečně jako matrjoška – to jsou babičky, které jsou větší a větší schránkou a ty menší jsou uvězněny. Takhle to skutečně pracuje až do těch největších fází vesmírných stavů. –

... Aby věděly, jak se mají v hmotném světě chovat a nebláznily. Pak jsem se zase vrátil do hmoty svého těla a hmotné tělo sebou začalo šukat. A do hlavy se opět začaly cpát myšlenky. Výjimečně si někdy k ránu krátce povídám asi se svým nadjá, ale dostávám zajímavé filozofické pohledy na tento hmotný svět. Tohle bylo úplně něco jiného. Co to může znamenat?

Já jsem mu odpověděla, dobře poslouchejte: To jste byl vy sám. Vaše skutečné já. Božské vědomí.

Vysvětlovala jsem vám, že až vás informačně převedu, což znamená, že info, které vám předložím, si každý nabere přesně tak, jak pochopí a jak to máte v DNA nastavené, pak si vás vaše skutečná realita božství převezme a vy budete vědět co a jak dál. Tedy zůstaňte v klidu, lidem to moc neříkejte, jen těm, o kterých víte, že vám budou rozumět. Mně se minulý týden také děly věci a na návštěvě, to bylo neskutečné. Byli jsme na návštěvě v Ondřejově u jedné paní báječné a v noci, když už jsme s Janou šli spát, tak jsem najednou cítila, že v noci spát nebudu, protože se mi hýbala páteř. Jsem cítila, jak se mi otáčel had. Úplně mě to nadzvedávalo nad postelí. To jsou zajímavé stavy. Načež Jana usnulo, no, co se mnou to dělalo. Cítíte obrovskou blaženost, ale hmota už by chtěla spát, odpočinout si, protože to je přeci jenom hmota, božství je úžasná věc. A najednou jsem viděla – pamatujete, jak jsem vám vyprávěla, když jsem jezdila na ty dlouhé devítihodinové přednášky, a i ty cesty byly dlouhé, a pak jsem se honem, honem vracela za maminkou, tak přeci jenom tělo dělalo tlak situační, chtělo si možná někdy odpočinout, a tak jsem pak cítila v pravé noze tlak, který mi potom v noci to božství opravovalo. Poslední dobou se mi ta noha zase ozývala, zase byla taková těžká nějaká, nebolela, ale byla hodně těžká a právě po celé noci tady toho vyjíždění hadí síly se mi stala zvláštní věc, až mě to rozesmálo, i jsem se smála nahlas, protože – jako když vidíte pleteninu, pletenou starou šálu, která už se vám nelíbí, a chcete vypárat, a teď jela nit do tmy z té nohy a ta noha se mi vypárala až ke tříslu – ještě tak koukám do toho těla a říkám si „ty jo, čím budu chodit?“, ale bylo mi to úplně jedno, protože v tom stavu jste Bůh a tomu Bohu je jedno, jestli ta hmota má nohu nebo ne... najednou – vidíte to je také pokora, žádné vyděšení „jé, nebudu mít nohu“, nebo „kam až to ještě doleze, jestli mě vypárou celou nebo ne“ ... a najednou ta noha se upletla znova, ale líp a od té doby zase mám klid, takže pak vám to vaše vlastní božství pomůže. Ale bacha, ať vám budou dělat v noci cokoliv s tělem, prohlížet si, přijímat, usmívat se klidně jako blbeček, tak „jen dělej“ – to je přijetí... Když hmota nejste vy, to je fakt, jako když vám někdo páře svetr, to je opravdu stejné, vy jste úplně jiná realita než to, co máte na sobě oblečené. Takže, tohle jsem mu pak vyprávěla, ale poslala jsem mu také dopis, který přišel den dopředu a ten je mnohem důležitější a je velmi krásný. Hezky poslouchejte. Paní Marie se jmenuje.

Krásný den, Ivanko.

Velmi vás zdravím a děkuji za vaši přítomnost a za neustálou pomoc, kterou nám všem věnujete. Poslouchám vaše přednášky již několik let a díky tomu se mi podařilo projít rozvodovou fází, přes všechny možné emoce, které jsem cítila od zrady, žárlivosti až po neskutečnou pocit štěstí a svobody a vděčnosti a jinou dimenzi lásky ke všem i k bývalému manželovi, kterému dnes děkuji, že mi to všechno udělal. Ivanko, nevím, zda můžete odpovědět na otázku, která mi vrtá hlavu, a bojuji sama se sebou, co s tím, protože nedávno jsem při běžné chůzi měla úraz pravého lýtka. Posledních půl roku mě bolí achillovy šlachy a chodidla a při chůzi se schodů jsem cítila obrovskou bolest v lýtku, cítila jsem něco, jako když praskne guma. Raději jsem si tedy zašla, tedy dobelhala se, jako bych vás slyšela, na vaše doporučení, na

polikliniku, kde mi k mé úlevě nepotvrdili nic závažného, jenom trochu natržený vaz. Použila jsem tedy svá oblíbená homeopatika a asi třetí den jsem měla v noci zvláštní sen, vizi, nevím. Uvnitř svého těla jsem byla jako světlo, měla jsem podobu jiskřivého světla, které vidí každou buňku, a měla jsem pocit, že na sobě mám oblek z člověka...

– Pamatujete si, když Dan posílal Otrokovice? Tam jsem vám vyprávěla, že jsem se týden předtím viděla jako světlo a cestovala jsem tělem. Tam bylo vidět, jak fakt žijete v hmotě. To byla jeskyně, tam vám byly různé druhy krápníků podle epitelů, které vaše tělo tam vytváří. Neskutečně krásné. Tam pluje blaženost uprostřed hmoty a teď si všechno prohlížíte a je vám to obrovsky i lhostejné, kdyby tam bylo cokoli, ale víte, že je to váš oblek, který jste si dočasně oblékli a pohybujete se tady ve hmotě. –

...Krásný pocit. V tu chvíli mi ale došlo, že si mohu opravit tu nemocnou nohu. Přelila jsem se do lýtky a promlouvala k těmto buňkám, abych jim dala příkaz k léčení a regeneraci a sledovala jsem s úžasem to hemžení a světlo v místech nemocné nohy. Poté jsem poděkovala a přelila jsem se do jiných částí těla. Došlo mi, že takhle si mohu léčit jakoukoliv část těla, umenšovat otoky, zmenšovat tukové buňky, vymodelovat si tělo... Ráno jsem se vzbudila a vzpomněla jsem si na ten sen a k mému úžasu, ta noha vůbec nebolela. Já jsem opět chodila a nekulhala jsem. Tak Ivanko a teď jsem u toho, co jsem chtěla. Je to možné? Pokud ano, mohu to se svým tělem dělat? Cokoli mě bude sužovat, mohu si takto vyléčit? Mám neodbytný pocit, že to jde a takováhle buňková terapie se možná jednou bude používat. Anebo jsem se nechala chytit na špek od svého ega, a tohle je jen ukázka toho, že chci ještě něco měnit, než to je? Měla jsem báječný pocit, že to není špatně, ale váhám, zda si to jenom nenamlouvám a podvědomě se snažím změnit své tukové zásobičky svého nadváhou zatíženého tělíčka. Je-li to možné, mohla byste mě přeci jenom trošku navést? Prosím. Nechci se hnát někam, kam nemám, ale na druhou stranu nechci zastavit něco, co jsem právě zjistila, že je možné. Váhám tedy, v čem je moje zkušenost. Buď – uvědomit si, co umím a vím, a právě proto to nepoužívat, anebo jsem si uvědomila, co umím a vím právě proto, abych to používala. Ivanko, děkuji vám, a jestli to půjde prosím alespoň o kratičkou odpověď. Hodně se mi zjevujete ve snech, řeším životní etapy a nedávno jsem dala požehnání bývalému manželovi, aby se oženil se ženou, kterou miluje, a cítila jsem neskutečnou úlevu. A radost. A vím, že tak zpracovávám své emoce. Od toho dne je mi nádherně. Stejně tak jsem měla radost z té buňkové terapie. Takže, krásné dny, Ivanko, a děkuji vám, že jste. Marie.

To je ono. Až se vám tohle stane, tak vaše nadjá, které je touto energií, což jste vy, vám dává najevo, že už nejste hmotou a že smíte tuhle hmotu opravovat. Ale nesmíte dřív. Cestu k tomuhle stavu najdete jedině tehdy, kdy popřejete všem svým iluzorním bývalým protivníkům, protože zjistíte, že protivníky nikdy nebyli a že šlo právě o to, abyste zjistili tento stav vašeho božství. Jednou skutečně budeme všichni štíhlí, bez pneumatik, všichni budeme zdraví, neboť jste se v této době měli naučit, kdo nejste a kdo jste. Hmota dělá odpory. A hmota vám iluzorně představuje věci, které nejsou pravdivé, aby vás nalákala a nepustila vás v těchto odporech plně do svého vlastního příbytku. Bod nula znamená narození prvního člověka, božského člověka. Do té doby v odporech hmota je jenom skutečně zvířecím stavem s pudy, kterými vás klame. Je

mnoho věcí, které ještě nebudete chápat, ale to nevádí, jestliže budete převedeni, už hmotu Ivu nebudete potřebovat, což je dobře. Vysvětlovala jsem vám, že stav, kdy jste Ivu potřebovali, byl dobrý, ale bude dobrý i ten, kdy ji potřebovat nebudete. Neboť Iva přinesla jen informace, které přečíst musela. Nemá žádnou zásluhu, jenom to, že si oblékla tělo Iva. Nic jiného. Nic vám nepatří z tohoto hmotného světa. Do teďka jste měli různé impulzy a nápady. A vezměte si, 3D člověk dostává nápad, že něco vytvoří. Ale protože žije ve světě, kde žije strach, bojí se, jestli se uživí, chce se vytažovat tím, že něco vymyslel, chce, aby mu bylo děkováno, že je za něco slavný, něco udělal lepšího... Takže v tomto světě se pohybujete, a také je tu ta platba těch peněz, které tady pořád jde, protože lidé ve 3D světě se paradoxně chovají podivně, alespoň z mého pohledu a věřím, že už mnoho z vás to vidí také. Chtějí být obrovsky bohatí, aby nemuseli pracovat. No to je přeci idiotství. Ti lidé potom neví, co s časem, neví, co s tělem, nudí se, dělají blbosti, berou drogy, předvádějí se, dělají adrenalinové sporty, aby se alespoň trošku vzrušili, když už tedy není do čeho píchnout... někdo běhá za ženskýma, někdo za mužskýma, to ho také omrzí, tělo přestane fungovat... Člověk hledá jenom zábavu a neví, že vlastně hledá sám sebe. S tou hmotou jsou také pěkné čachry. Vezměte si, pak se tuneluje, vraždí se kvůli penězům, pomlouvá se, ztrácí se rodina... Nejhorší je, když se skutečně v rodině tahají o majetek a teď se nedohodnou a přijdou o to gró, o to božství, které si nadělují pro odpory budoucích dalších životů. Když se vzdáte, získáte všechno. Zkuste to. Přesně ty peníze přijdou v té fázi, ve které byste je měli. A teď si představte, že i ve stavu lásky nejste spokojení, neboť lásku si 3D člověk představuje jako vlastnění druhé hmoty. A teď pozor – on to nemůže nikdy zjistit, jestli vás ten druhý miluje anebo nemiluje a neví, že láska je stav, který vychází z vás ven. Jestli tohle pochopíte, tak nikdy o lásku nepřijdete. Neboť jste celým světem. A když jenom dáváte a neočekáváte, jenom dáváte pro radost druhým, pořád máte nádherné pocity, ale vy to světu dáváte a to, co světu dáváte, on dává vám bez toho, aniž byste očekávali. A teď se podívejte na ten svět a stav 5D. Ony skutečně ty peníze zaniknou, nebude důvod, aby byly dál. Ta ekonomie se zborší. Svět 5D bude pro ty, kteří vibračně budou umět zůstat v této fázi, neboť planeta neudrží někoho, kdo nepochopil tyhle věci. Je to přirozené, má svůj vývoj a v 5D prstenci to není možné udělat jinak. Tady budete vědět, že milujete všechny lidi stejně. Jen si vyberete partnera, který bude vaším partnerem. Nebude tam žádné vlastnění, žádná arogance, vyčítání a budete vědět, že byť ty peníze nebudou, že jste vždycky dostali jako Bůh, kterému chodí ty nápady do hlavy, co má činit, v programu svého DNA a budete vědět, co tady máte na Zemi udělat. Pro radost a užitek všem, celé společnosti. Dřív se tahali lidi o ty patenty, které vymysleli. Vezměte si, božství vám tam nastaví nápad a teď se o to taháte, soudíte a perete a škrťte druhé lidi. Tady dostanete v 5D nápad a využijí ho všichni. Všichni budou mít radost, všichni budou mít užitek, všichni vám budou dávat zase dary ze svého vědění a ze svých umů, které dostávali a dostávají v této fázi darem shůry. Tohle je tvorba.

Kristus kdysi dávno řekl, abyste neočekávali zázraky. Takové ty, že sáhnete na vodu a bude z toho víno. To byste všichni byli alkoholici, věřte mi. Nebylo by vám to k ničemu. Tyhle zázraky se dějí úplně jinou fází. A očekávání takovýchto zázraků nevede nikam, to vede zase jenom do hmoty a do hrůzných propastí a velkých odporů. Zázrak je to, že vy sami se stanete nesmrtelným vzkříšeným božstvím, jenom člověkem, který jde a

neškodí, neublíží, nepomlouvá. Pracuje v pravou chvíli pro užitek všech. Jestli se to někomu zdá nudné, tak je to vaše ego, věřte mi. Blíží se skutečně čas, kdy člověk pochopí veliké souvislosti. Ani nevíte, jak to změní obrovsky svět, támhleta jednoduchá věc. Jak odpadnou banky, nebudou klíče, nemusíte si zamykat pak domy a auta, člověk ovládne hmotu.

Teď jsme ve fázi velice zvláštní. Je to na velice krátký čas, což je takových těch dvacet třicet let, což už běží nějaký čas, je veliký vědecký boom, kdy skutečně si podmaňuje i vědecká strana jakoby svět, ano, my zjišťujeme, jak ta hmota jde ovlivňovat... a teď současně jsou tady bytosti, které všichni už jsme hmotou v 5D, ale nejste nitrem některío v 5D, tzn. 1/7 lidstva je v 5D i vědomím, ale druhé je pořád ještě ve 3D. Ale protože ta věda pomalu kráčí a vy se nemůžete dostat ze stavu 4D – 4D je stav, je to krátký časový úsek, kdy jste se dostali do stavu až velice blízko třetího oka a přišli k vám informace, jakým způsobem nebýt hmotou. Ale pak to samozřejmě ještě musí proběhnout v praxi vašeho DNA a ve vašem životě. A je to velmi složité a klikaté a s tím právě souvisí tenhle ten stav vědy, protože teď jsou vám tady dány k nabídce spousty věcí, které by možná mohli opravit vaše tělo. A pozor a bez námahy. Vy moc dobře víte, protože i ty informace tady máte, že byste to neměli udělat, protože tím ještě prosazujete vůli člověka. Pokavád tu nabídku toho ega, toho pána v té zelené kamizolce přijmete, ještě na sobě nemáte poslední oblek. Pokorně když nemoc přijmete, věřte mi, ať je to jakákoliv, třeba i těžká, karmická, tehdy v čase prožití vy projdete v té klikaté bludištní trase, kterou máte před sebou do fáze 5D ducha, kdy potom ta hmota vám sama pomůže, přesně tak, jak je to v tom těle toho člověka. Až teprve tehdy, kdy to božství se samo objeví, vy už potom budete vědět, že smíte přikazovat. Cesta z hmoty k duchu je velice obtížná. Až tohleto prožijete, už Ivu potřebovat nebudete. A já, jako Iva, jsem tehdy splnila svůj úkol a mohu zase pokračovat v jiných úkolech, které se přede mnou objeví. A věřte mi, že se budu velmi, velmi radovat, jako se raduji celý svůj život, protože vím, že vše je dobře.

Chcete se ještě něco zeptat? Máte nějaké dotazy, zajímá vás něco...? Koukám, že všechno víte... má někdo nějaký dotaz ještě? ... vy jste kouzelní... Ano, povídejte..., to je napsané...

Pomožu odslúžené omše mojmu zomrelému synovi? Možem mu dať takýto darček k narodeninám? Ďakujem.

Já vám to vysvětlím. Stav 3D je tady nastavený proto, že vy tady prožíváte obrovské bolesti, lítosti, ta hmota, když druhá vás opustí, většinou většina lidí neumí samozřejmě přijmout. Tehdy v tom učení a ve všech těch textech bylo, jak vlastně rituál, který je nastavený v této fázi může pomoci tomu člověku. Pozor, vy dneska víte, že je to vaše vlastní božství, které hmota nepropouští, tzn., zůstává pod planetou, ale je mu dobře. Není ve hmotě, je v tzv. neprojeveném světě, což je mezisvět planety. A tam čeká na další inkarnaci, na oblečení svého oblečku. Tohle vlastně bylo ve 3D světě nastaveno proto, aby vy jste měli pocit, že mu pomáháte tomu člověku, ale věřte mi, že vy mu pomáháte jednou obrovskou věcí – když tu nebědujete a nepláčete, neboť on ví, že jste ve stavu Boha neboli jeho vlastního ducha, který je společným, tam je rovnítko. Jste jedním jediným duchem. Když se toto většinou udělá, tak to pomáhá paradoxně

vám. Vám, kteří v té hmotě jste, a ještě byste třeba plakali anebo byste měli pocit, že on trpí. Tady je nerovnováha toho stavu té jednoty. Jestli chcete, udělejte to, nemůžete tím nic zkazit, ale věřte, že to je berlička. Je to taková pozemská hmotná berlička, kterou člověk zklidní sám sebe, a ještě má pocit, že pomáhá té milované duši, která přechází na druhou stranu.

Já jsem teď zažila neskutečnou událost, protože během velmi krátké doby, asi před rokem se mi ozvala paní, která je z Ostravy. Měla dceru a syna. A ten syn asi před rokem dostal velice zvláštní nemoc, se kterou si nikdo nevěděl rady. Začalo se mu zvětšovat srdce. Lékaři si nevěděli rady, nikdo nevěděl, co se děje a věděli, že až to přesáhne určitou míru, tak ten chlapec zemře a teď zvažovali operaci. Ale ten chlapec se před rokem té operace obrovsky bál. Jenže příchod konce byl nevyhnutelný, takže to bylo jediným řešením, jak se o to pokusit. A on začal poslouchat se svojí maminkou přednášky, se svojí sestrou a se svojí přítelkyní. Jeho přítelkyně mimochodem zažila dva roky předtím odchod svého otce, který rok a půl jí trvalo, než ho přijala, tam byla obrovská bolest. Já vám to říkám teď záměrně, abyste viděli, jak pokračoval ten příběh. Načež, letos na jaře byli v Teplicích za mnou v Sankalpě – to je takové malé centrum, kde jsem měla povídání asi s padesáti lidmi. A on poprvé tam přijel s tím momentem, že půjde na tu operaci, že se o to pokusí, protože bez operace by byl konec stejně nevyhnutelný. Ale on opravdu o ten svůj strach přišel. Teď před měsícem jsme byli v Kroměříži a on tam přišel a říká „Ivanko, za týden jdu na tu operaci, nebojím se“. A já jsem mu říkala „Říšo, určitě se nebojíš? Musíš vědět, že osud těla je nastaven a pokud se operace má zdařit, zdaří se, pokud se nemá zdařit, odejdeš“. A on říká „ne, ne, já opravdu se vůbec nebojím“. Navíc tohle bylo dítě, které už v dětství lítalo na astrální šňůře, oddělovalo se od těla, vědělo jisté informace a narodilo se také k velice dobré matce, sestře, ale pak také k té dívčině, která s ním chodila. Takže my jsme se v té Kroměříži rozloučili, načež před čtrnácti dny jsme byli v tom Ondřejově a ta maminka mi volala, protože se děly neskutečné věci. Operovali ho v pražském IKEMu, člověk, který je obrovský operatér a je nejlepší, který tam je, operoval ho 28 hodin. Vždycky, když vyřešil jednu věc, stala se nějaká šilenost další, zase, deset minut bylo všecko v pořádku, zase další nápor, neskutečné věci... Ta maminka mi volala, já jsem ji na tom výletě držela asi dvě hodiny na telefonu, protože ona říká „Ivanko, nezbláznila jsem se, ale moje dcera, ani ta jeho přítelkyně, my nepláčeme, nebědujeme, my jenom víme, že se dějí věci, jaké se dít mají.“ Jenom se chtěla ujistovat, jestli on netrpí. Já říkám „nebojte se, on netrpí“. On byl na přístrojích, kdy různě selhávali různé orgány, a pak se všechno narovnávalo, zase po deseti minutách to selhávalo, tam to šlo nahoru a dolů... Načež, on skutečně potom zemřel? Míša zemřel a teď on měl neskutečně obrovské množství přátel a teď se dělí věci okolo pohřbu, okolo loučení, kdy třeba pět přátel přišlo a všichni ti kluci měli křeče a brečeli a po chvílce hovoru s maminkou a s tou sestrou a s tou jeho přítelkyní se dokonce smáli. A říkali „to není možné, vy jste tak silné, jak to, že to můžete přijmout?“ ... Tady už ti lidé vědí, že ten osud je nastavený, osud je jaký je a vy musíte přijmout to, co v tom osudu je. Ta holčička, která chodila s tímto chlapcem, dělala opravnou vlastně situaci, která se tam nastavovala a ona mi včera říkala, přijeli za mnou do Brna „Ivanko, každý večer za mnou přijde v noci, my si povídáme, nikdo nepláče, nikdo necítí žádnou bolest nitra, to tělo je opravdu mrtvé, je

nám nádherně, my také víme, že nikdy jsme o něj nemohli přijít a nikdy jsme nepřišli, to je neskutečné, kdyby se to stalo před deseti dvaceti lety, tak bychom zažívali obrovské bolesti.“

Teď záleží samozřejmě na vás, jak se postavíte i k těmto věcem. Vy s tím člověkem jste, i když na něj dobře myslíte. Když totiž vy pláčete a druhý odejde, vy ho trápíte, protože ve fázi do 40 dnů on je pořád v rovině téhle a trápí ho, že vy pláčete. Tady dáváte odporem šanci a náběru hmotného stavu vědomí, který – pozor – se bude vždy opakovat. Stav 5D je neskutečné božství a žití, že vše je dobré v každém okamžiku vašeho dění na světě. Stav 3D je neustálé utrpení v iluzi hmoty, která vám namlouvá, že utrpení existuje. Je to odpor, tuhnutí k tomu, co se děje. Ani vás nemůže nikdo vlastnit. Ani vy sebe jako hmotu nikdy nevlastníte. Tu hmotu, která tady tvoří dnes váš tvar a jméno, tady necháte, neboť prach jsi a v prach se obrátíš. Je to jenom prožitek, zkušenost, aby se něco dělo, abyste se dokázali vymanit z dimenze, kterou jste už teď definitivně prošli. Zaplaťpánbůh. To nejhorší, stav hmoty, máte za sebou. A já se z toho můžu jenom radovat.

Přeju vám hodně štěstí. Přeju vám, abyste prokoukli, kdo ve vás křičí a kdo ve vás odporuje, neboť přijde stav obrovského blaženého nitra.

Letos v lednu jsme se sešli nečekaně celá rodina, vlastně už v prosinci, protože zemřel dědeček. A tak moje dcera francouzská, která neměla přijet, nečekaně přijela, dokonce ještě z větší dálky než z Paříže, protože se budou stěhovat na jih Francie a můj nejstarší vnuk je taková krásná duše, taková mírná krásná duše. Všichni se pohybovali po bytě, já jsem dělala poslední večeri před odjezdem Francouzů a najednou vidím, jak ten můj nejstarší vnuk – takhle byl opřený a pozoroval mě, já jsem loupala brambory na kaši. A najednou se odrazil takhle těma zádama, šel ke mně a začal mi masírovat ramena. Nikdy to neudělal. Ještě mu říkám „co to děláš, ty umíš masírovat?“. „Ne babi, já nevím, proč to dělám.“ Sám byl udivený. ...Aha, něco se bude dít ... ale to jsem mu neřekla. Proti mně seděla moje maminka, tam si dávám pozor... Ostatní děti si hráli v pokojíku a dospěláci, rodiče, si povídali v obýváku. A teď on masíroval a fakt mu to šlo... Tam jsem cítila, že něco se stane, nevěděla jsem ale co. A v okamžiku, kdy on najednou začal tak jako ochabovat a najednou jako prstem mi jel a sáhnul mi asi sedm centimetrů takhle pod krkem na páteři a najednou jsem cítila, jako když do vás někdo pouští elektrický proud, u mě to bzzz a teď jsem věděla, že tohle bylo ono, proč se to dělo. Ale furt jsem nevěděla co. V tu ránu on říkal do 5 vteřin „babi, dobrý?“ já říkám „jo, dobrý, super, jsi šikovný, přijď zase“. On se zase odrazil a šel se opřít o to futro. A zase pozoroval ty děti. A pak tedy jsem dodělala večeri, povídali jsme si do půlnoci, pak se Francouzi rozloučili, odjeli a já jsem spala v obýváku s mým nejstarším italským vnukem a šla jsem dokonce dřív asi o půl hodiny, on se šel podívat ještě na počítač s Paolem, a jak jsem si lehla do postele, tak jsem věděla, že se něco děje. To tělo mělo obrovskou energii, ale šílenou. Pak přišel Matty, lehnul si, usnul, já jsem nemohla hodiny a hodiny zabrat, ale to bylo takové, jako když máte pnutí, jak vaše tělo, kdyby chtělo prasknout a najednou, jak máte ty zavřené oči, se mi rozjel zip těla. Tady se rozjel takový obrovský jezdec a já jsem vyletěla jako světlo ven z té planety. To bylo neskutečné. Tam jsem si lítala, nic vás nebolí, jste lehký, jste blažení, je to nádherný

pocit. Tam si uvědomíte, co všechno je uvězněné pod tou planetou, když ji vidíte. Ale hlavně, to bylo nečekané, to ještě mi pořád nedolezlo úplně všechno do té hlavy. Tam nahoře jsem viděla zpětný film, jak to jel zpětně, jako když pouštíte zpátečku ve filmovém studiu, kde ten Giovanni zase dojel a teď se opřel a odrazil se a šel ke mně mě masírovat a tam vlastně mi to nadjá ukázalo, přes něj tam něco přišlo, ta energie, která mi otevřela tenhle stav. Tady vidíte, jak jste všichni jenom jedno. Poprvé vylezete z pasti hmoty. Je to krásné, stojí za to odpouštět a přijímat. Mnozí okolo vás, kteří nebudou chápat, si budou myslet, jací jste pitomci, jak jste hodní, až jste blbí, že si necháte všechno líbit. Pozor, vy si to nechte líbit jenom nitrem. Smíte cokoli říct, smíte možná i zastavit anebo varovat. Ale nitro, nitro je vaší skutečnou realitou. To je to, co vždycky musí odpouštět, abyste se dostali sami ke svému velkému božství, které potřebuje zrušit oddělenost mezi vámi a tím člověkem, který by vám ublížil.

Takže vám přeju, ať se vám daří. Ať dokážete prohlédnout past vaší vlastní hmoty. Mějte se hezky a měla bych přijet na Slovensko, vypadá to tak v dubnu příštího roku do Košic, ještě to není úplně dojednané, ale uvidíme, jak to dopadne... také nikdy nikdo neví, co bude, znáte to, podívejte se, co se teď děje na planetě, takže budeme si říkat, že se budeme těšit na příští možné setkání, které nás čeká. Každopádně ale si pamatujte, že každý, každý člověk z této planety i bytost je přítomná v každém člověku. Takže ke komukoli se chováte jakkoli, chováte se vlastně sami k sobě a ke všem. Takže i kdybychom se neviděli, budete mě potkávat v různých lidech po ulicích, tak jako já vás. Jsme stále všichni spolu. Mějte se hezky. Bylo mi potěšením.